

19. december Jeg laver biograf

Jeg følges med Signe og Inger hjem fra skole i dag. Vi standser ved åen og kigger ned og kan se, at åen så småt er ved at fryse til. Vi var inde hos fru Andersen og øve os på at synge nogle julesalmer. Det var første gang, jeg var inde hos fru Andersen. Det var helt mærkeligt at stå inde i hendes mørke stue og synge. Jeg ved ikke helt, hvad det var. Der var bare helt anderledes end hos vi andre. Møblerne var ikke så gamle og billederne på væggen var slet ikke, som dem vi har hjemme hos os. På vores billeder kan vi se, hvad de forestiller. Vi har et stort maleri af farmor og farfars gård og et med en gammel kone, der sidder ved et ildsted, men fru Andersens billeder er helt anderledes. De forestiller ikke noget og de er meget skarpe i farverne. Jeg kan ikke forstå, at hun vil ha' sådan noget hængende. Vi stod omkring hendes klaver og sang. Vi er vant til at synge, for vi synger altid inden den første time begynder. Jeg kan godt lide at synge, og så kan jeg lave billeder i hovedet, om det vi synger. Jeg er lidt underlig med det med billeder, hvis jeg bare kan lave et billede af noget, husker jeg det meget bedre. Når jeg tæller til hundrede, har jeg et billede i hovedet af alle tallene. De første ti går lige op, 12 og 13 lidt til højre og så går det til venstre op til 20 og så lige op til hundrede. Jeg fortæller det ikke til nogen, for jeg synes, det er en smule underligt. Vi skal lære "Et barn er født i Bethlehem" og den med den fattige spurv, der kommer med duen til julegilde, den kan jeg bedst li'; jeg kan se det hele for mig. Mens vi synger kommer Fru Andersens mand pludselig ind i stuen. Han er en lille mand, og siger ikke så meget, så han smiler bare til os, og går så igen. De voksne kalder ham "jordmodermanden", det forstår jeg ikke meget af, for fru Andersen er jo ikke jordmoder men lærer.

Jeg siger farvel til tvillingerne og går forbi Brugsens store juletræ og kigger på butiksvinduerne. Pludselig kommer Pers far, Poul ud af døren, flagrende i sin brune kittel.

- Det var godt, jeg lige fik fat i dig, Peter. Din mor har ringet, om vi ville komme med nogle vare, men vi har så travlt, at det ville være rart, hvis du kunne tage dem med hjem.

Det vil jeg selvfølgelig godt, så vi går ind i butikken. Butikken har altid en helt speciel lugt af alt muligt, for der er næsten ikke den ting, de ikke handler med i brugsen. De har kaffe, mel, margarine og alt hvad der skal bruges, når man laver mad. De har også en masse andre ting. Gryder og kasseroller – øl og vin – ja, alt muligt, så det er altid spændende at gå rundt og kigge på det hele. Oppe på loftet har de reb, spader og grebe, alt hvad en landmand skal bruge. Per og jeg går somme tider på opdagelse deroppe, men Pers far er ikke så glad for det, der er så mange ting, han ikke vil ha' vi piller ved. Med det er jo det, der er det mest spændende. I butikken hænger der også en masse reklamer som jeg godt kan li',

DAVRE-reklamen med de to piger er god. Bare jeg kunne tegne sådan. Bag disken står de to kommisser og tager de varer frem kunderne vil købe, pakker dem ind og skriver det hele op i en lille bog, så man ikke behøver at betale med det samme. Det bruger mor nu ikke, hun vil betale med et samme, men det er bare lidt ærgerligt, for når Dagmar betaler, for hvad hun har købt hver måned, får Niels Kresjan altid en pose med bolscher, og det får jeg jo ikke.

- Her skal du se, Peter. Her er det, du skal ha' med hjem. Det er lidt tungt. Kan du bærer det?

- Sagtens!

Men inden jeg fortsætter hjem, skal jeg lige hen i afdelingen med legetøj. Jo, den lille grå Ferguson står der endnu. På turen hjem, synes jeg nu nok, at pakken er lidt tung. Hvad har mor dog købt?

Det er nu begyndt at småregne, så ved jeg, at jeg skal lege inde i dag, for jeg bryder mig ikke om at blive våd. Det gør Per heller ikke. Den anden dag, da vi stod ved vinduet og kiggede ud og så Niels Kresjans far køre roer ind i silende regn, blev vi hurtigt enige om, at vi i hvert ikke skulle være landmænd, når vi blev store. Pludselig får jeg en idé. Nu ved jeg, hvad jeg skal lave i eftermiddag. En biograf.

Efter jeg har fået en franskbrødsmed med marmelade, skynder jeg mig op på mit værelse og finder episkopet frem. Jeg har selvfølgelig prøvet at sætte episkopet over et billede i en bog, og så få det op på en væg. Det er også fint nok, men hvis jeg skal fortælle en historie med billeder, skal de jo komme lidt hurtigt efter hinanden. Jeg ved godt, at jeg ikke kan lave rigtig film, hvor tingene bevæger sig, men det kan jeg bare lege, det gør ikke så meget. Men hvad gør jeg? Jeg skal finde en måde, så billederne kan komme hurtigt efter hinanden. Jeg har det! Jeg skynder mig over i mejeriet og ind på ostelageret og finder det hjørne, hvor de pakker osten ind. Ja netop der ligger lige, hvad jeg skal bruge. En rulle med bredt klisterpapir, lige bredt nok til at det passer perfekt til det område, som episkopet kan vise. Jeg snubber en rulle, jeg håber ikke far, har noget imod det. Jeg er helt stolt over, at jeg selv har fået den idé og jeg ved, hvor jeg har billederne. Farmors gamle Familie Journaler. Jeg vil lave to film. Den ene skal handle om Afrika med jungle og negere og den anden en rigtig spændende film med Willy på Eventyr. Jeg kan måske blande den med billeder fra et gammelt Robin Hood blad. Nej, det går nu nok ikke.

Jeg henter stakken med blade under min seng og begynder at klippe billederne ud. Der er næsten noget med negre i alle bladene, så nu er det med at finde den rigtige rækkefølge. Det er ikke helt så let, som jeg troede, for jeg må klippe billederne så de passer til klisterpapiret, men til sidst har jeg alle billederne klar. Nu skal de klistres på det brede klisterpapir. Jeg prøver at slikke på klisterpapiret, men jeg finder hurtigt ud af, at det ikke går. Det smager forfærdeligt og min tunge bliver også helt tør. Så jeg må over på ostelageret igen, for der er en beholder med vand, som klisterpapiret kører igennem, så det er klar til at klistre. Jeg er helt sikker på, at det her vil de ikke gi' mig lov til, men jeg gør det altså alligevel. Det første billede er et kort over Afrika, hvor jeg med mine farveblyanter

skriver, hvad filmen skal hedde. ”De Farlige Negere I Afrika”. Jeg ved, at de kan være farlige, for jeg har hørt Kaptajn Grants børn i radioen, og der var der menneskeædere med. Negerne på billederne ser nu ikke så farlige ud, men det kan jeg bare fortælle de er, når jeg viser filmen. Den anden film er lidt nemmere, for i Willy på Eventyr kommer billederne i den rigtige rækkefølge, men det var sjovere, hvis jeg kunne blande alle tegningerne fra alle bladene og lave min helt egen historie med Willy. Det gør jeg. Jeg bruger eftermiddagen på at lave film, jeg har sådan en dejlig fornemmelse i maven, når jeg leger noget, jeg selv finder på. Det sidste billede i hver film er en tegning, hvor jeg skriver THE END. Jeg ved det betyder, at filmen er slut på engelsk, og det lyder bare lidt mere smart end SLUT.

I aften vil jeg vise filmen for far og mor og selvfølgelig Ulrik, men han kan nok ikke forstå historierne.

Hvordan var det i virkeligheden?

Fars maleri af hans fødegård.

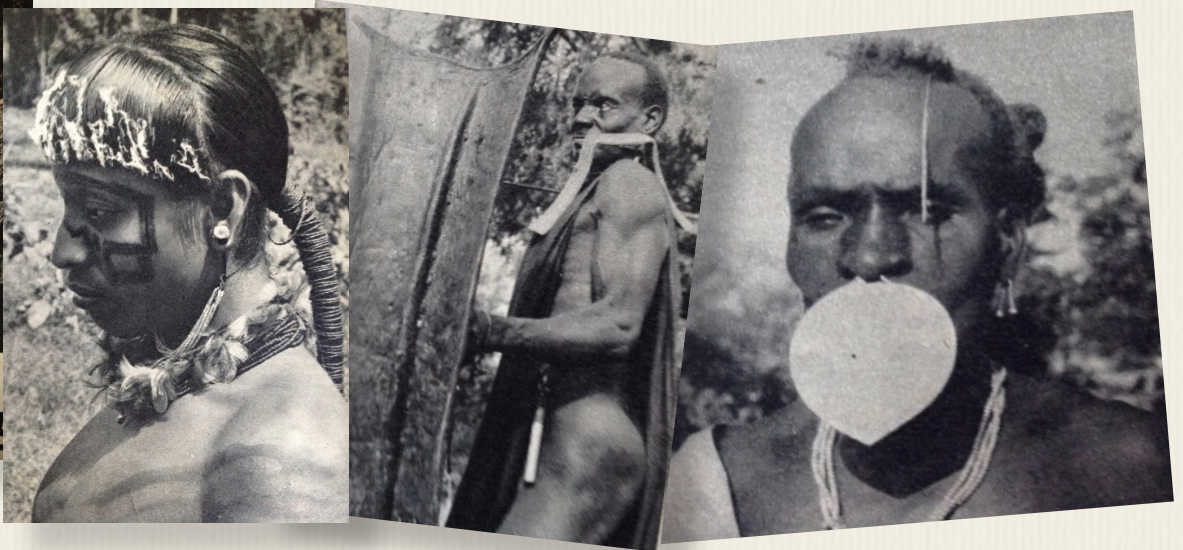

Fru Andersens maleri.

Den lille grå Ferguson jeg så inderligt ønskede mig i julegave.

Materiale til mine "film"

WILLY
 PÅ EVENTYR

Willy var sikker. Han ret-rambleren mod uhyret, sammen med en lyd, som en kortslutning.

Kommandanten råbte højt af bare begejstring, rev scrambleren ud af hænderne på Willy og rettede den mod de øgler, der nu sværmede ned over dem. En efter en faldt de ned. Willys våben havde vist sin overlegenhed.

Og med forerede SM-6, ta og kommandanten hvem der bag de fjernstyrede dyr.

Willy forklarede ham og ingeniørerne om scramblerens konstruktion – og lovede at finde ud af mysteriet . . .

. . . og omsider lettede SM-6 fra en by, der var løst fra sin forbandelse med de radio-styrede uhyrer. For at finde ud af, hvem der stod bag . . .